

קובץ

האור לחיים

שנה חמישית

מאמרים ושיחות
מזן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבו שליט"א

פרשת צו תשפ"ב

זמני השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
19:09	18:25	* 17:34	י-ם
19:06	18:23	17:32	ת"א
19:07	18:24	17:33	חיפה
19:08	18:25	17:33	ב"ש

* לנוהגים 40 דק': 17:14

הזמנים עפ"י לוח המאור בהוצאת מוסדות "אור החיים"

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00

קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',

יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: **02-5000455** **058-321-3565**

052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת צו תשפ"ב

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהרין" - חומש ויקרא

1 לתפוס את הרגע - בעליה לדרך המלך

פרשה למעשה:

6 ההבדל בין גוי ליהודי - שינוי במחשבה

7 להיות מתון ומיושב - בין פזיזות לעצלות

10 הפוך בה והפוך בה דכולא בה

11 ערוץ תקשורת ישיר לבורא עולם

22 האדם העניו יודע את מעלותיו, אך אינו מתגאה בהן

לתפוס את הרגע - בעליה לדרך המלך

צרות העולם הבא קשות פי מיליארד מצרות העולם הזה. אם כאן, בעולם הזה, מקשה האדם את עורפו וטוען שלא מעניין אותו העולם הבא, העיקר שיהנה בעולם הזה, ולא איכפת לו שבעולם הבא ישרפוהו וגמרנו - טעות

בידו!

עליו לדעת שאין מציאות כזאת לברוח מה'. לא שורפים אותו ונגמר הסיפור. נשמת היהודי היא נצחית, אין לה מיתה כלל. בעולם הבא האדם חי, ורואה וחש כל מה שנעשה עימו, ואם

הרשיע בעולם הזה ח"ו - יקבל את עונשו, והעונש עלול להימשך מאות ואף אלפי שנים, אבל בסוף הנשמה תתוקן.

"צו את אֶהְרֵן וְאֵת בְּנָיו לְאמֹר זֹאת תִּזְכֹּר הָעֵלָה הַזֶּה עַל מִזְבֵּחַ עֵל הַמִּזְבֵּחַ כָּל הַלַּיְלָה עַד הַבֶּקֶר וְאִישׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּזְכֹּר בּוֹ" (ויקרא ו, ב).

פירש רש"י: "צו את אֶהְרֵן - אין צו אלא לשון זירוז, מיד ולדורות".

הרב בעל ה"שבט מוסר" (פרק לה) מ ל מ ד נ ו , שכשנפטר אדם שהכין את מלבושיו לעתיד לבוא, יוצאים מלאכי השרת לקראתו ואומרים לו (ישעיה נז, ב): "בוא שְׁלוֹם יָנַחוּ עַל מְשֻׁכְּבוֹתָם".

ואם, חלילה, לא השכיל להכין את מלבושיו לעולם הבא, יצאו מלאכי השרת ויאמרו לפניו (שם מח, כב): "אין שְׁלוֹם אָמַר ה' לְרַשָּׁעִים".

"אם אדם יודע

לנצל את הרגע

של ההתלהבות -

באפשרותו לקנות את

חיייו"

הקריאה בספריו היא לא קריאה בלבד, אלא ראיית הדברים.

אחד מתלמידיו סיפר, שפעם אחת ליווה את המשגיח, וכשנכנס עימו לביתו, פתח הרב ואמר:

"דע לך, כל מה שאתה רואה שיש לי, תלמידים ותלמידי תלמידים וכו' - זה הכל בגלל שפעם אחת תפסתי את הרגע!

בצעירותי למדתי בישיבתו של ה"חפץ חיים" זצ"ל בראדין, ולמדו שם תלמידי חכמים מופלגים, רבנים קדושים ומגידי שיעורים.

המשגיח של ישיבת מיר, רבי ירוחם ליבוביץ' זצ"ל, הגיע לתקופה קצרה לישיבת ראדין, ושימש שם באותה תקופה כמשגיח. באחת השיחות שמסר רבי ירוחם בישיבה, הוא דיבר

בסוף הוא יקבל איזשהו מקום קטן בגן עדן, ויצטער כל הזמן למה לא השכיל בעולם הזה לתפוס את הרגע, ולבנות לעצמו חיי עולם הבא.

זוהי כל עבודת האדם - לתפוס את הרגע! אם האדם זוכה לתפוס את הרגע, שבו הוא מתלהב לעבודת הבורא יתברך - הוא עולה על דרך המלך.

רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, המשגיח הנודע של ישיבת פוניבז', העמיד תלמידים לאלפים, ראשי ישיבות ומשגיחים, תלמידי חכמים מופלגים. סדרת הספרים של שיחותיו נקראת "אור יחזקאל", כיון שהאיר לו האור. מי שקורא את הספרים האלו מרגיש, שהרב חש את הדברים ממש בחוש.

לעילוי נשמת

קלרה בת צילה ז"ל

עצמי להרגיש את הקב"ה בכל מקום. בשולחן, במחברת ובספר, בכוס ובצלחת, בכל מקום לראות את ה'.

התחלתי להתאמץ ולקיים את דברי רבי ירוחם במציאות החיים, המשכתי והמשכתי, 'אַחֲזֵתוּ וְלֹא אֲרַפְּנוּ' (שיר השירים ג, ד), ואם אני זוכה שכיום תלמידיי מכוונים עצמם לאור הנפלא הזה - אין זה אלא בזכות אותו רגע של סחרור שהיה לי, שהתאמצתי להבין מהי אמונה חושית, וזה היה מהלך כל חיי".

זה לא קל, אבל אם אדם נתפס במהלך

על נושא האמונה החושית, על הראיה של אמונת ה' בחוש.

המשיך רבי יחזקאל לוינשטיין וסיפר: "גם קודם השיחה עבדתי על עצמי, אבל כששמעתי את שיחתו של רבי ירוחם, שהיתה ברמה גבוהה ועמוקה עד מאוד, הרגשתי שכל העבודה שעבדתי על עצמי באמונה ובמידות - הריהי כקליפת השום ביחס למה ששמעתי בשיחה זו.

מרוב שריכותי את עצמי בדברי המשגיח רבי ירוחם, הרגשתי סחרחורת חזקה מאוד, וקיבלתי על

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רב!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתנו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות.
כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותרמו בעין יפה

02-5000455

עם אתם יכולים להיות שותפים
במצות הגדולה!

ביער בלילה חשוך וסגרירי, ולא נמצא איתו שום מקור אור, ונתון הוא לסכנות האורכות ביער. פתאום מבזיק ברק, ומאיר לרגע את המקום.

אם ינצל את הרגע, ויתבונן במתרחש סביבו - יוכל להציל את חייו ולצאת מהיער המסוכן. אבל אם באותו רגע שהבזיק הברק יתרשם מהאור היפה של הברק ולא ינצלו - הוא עלול להישאר ביער ולהיות, חלילה, טרף לחיות.

והנמשל ברור: אם אדם יודע לנצל את הרגע של ההתלהבות - באפשרותו לקנות את חייו. אבל אם ישאר אדיש, ורק יתפעל מאותו רגע ולא יחליט לשנות את דרכו - הוא עלול להישאר ביער, נתון לסכנות.

הקב"ה לא יחזיק את האדם לעולם, ועל האדם להתפתח לבד, להיות "חי נושא את עצמו" (שבת צד ע"א), כמאמר רבותינו (אבות א, יד): "אם אין אני לי מי לי". למטרה זו הגיע האדם לעולם הזה - להיות נושא את עצמו.

כשילד מבקש מאמו שתתן לו יד

אחד, ונשאר עקבי ולא זו ממנו - בכוחו לעלות במעלות אינסופיות, ולא זו בלבד, אלא שהוא גם מעלה עימו אחרים.

זהו דבר עצום! ברגע אחד האדם יכול לעלות ולהתעלות!

לכן, כששומע האדם דבר שהוא מתלהב ממנו, עליו לתפוס אותו ולא להרפות ממנו.

גם אדם שעובד לפרנסתו, יכול לראות את הקב"ה בכל צעד וצעד במהלך חייו. ביום פלוני הוא הצליח בעסקה חשובה, וביום אחר נעשה לו נס, וכיוצא בזה. על זה נאמר (משלי ג, ו):
 "בְּכֹל דַּרְכֶיךָ דָּעָהוּ וְהוּא יִישֵׁר אֶרְחֹתֶיךָ".

אני מכיר בעלי בתים שתפסו את הרגע, והיום הם מוסרים שיעורים ומחנכים את תלמידיהם וילדיהם לתורה ויראת שמים. והכל מזה שתפסו את הרגע.

משל למה הדבר דומה, לאדם הטועה

להחזיק בו ולא לזוז ממנו, בגדר
 "אֲחֻזְתּוֹ וְלֹא אֲרַפְנוּ, עַד שֶׁהֵבִיאתִיו
 אֶל בֵּית אָמִי וְאֶל חֶדֶר הַוְּרָתִי" (שיר
 השירים ג, ד), הוא לא זז ממנו גם בבית,
 גם בחוץ, כל הזמן הוא עם האדם.
 הרעיון הזה מוביל אותנו כל החיים,
 והוא נעשה מאושר בשיא האושר.

לכן, אם האיר לך האור הנפלא - תפוס
 אותו!

ותתפוס אותו, בתחילה האם עוזרת
 לו כדי שיצליח ללכת, אבל אחר כך
 היא מפסיקה לעזור לו, כדי שילמד
 ללכת בעצמו.

כך, להבדיל, הקב"ה נותן לאדם רגע
 של אור. אמרו חכמינו ז"ל (אבות ד, ג):
 "אין לך אדם שאין לו שעה". "שעה"
 פירושה רגע או שבריר שנייה. לכל
 אדם יש רגע של אור, מאמר חז"ל
 מסוים שעליו לתפוס ולהיות דבק בו,

לקראת חג הפסח הבעל"ט, התקיים מכוירת מצות שמורות עבודת יד
 "חבורה מיוחדת", למהדרין מן המהדרין

מצות חבורה אור החיים

הזדרזו להזמין!

בפיקוח ובהשגחת מו"ר ועט"ד
 הגאון הגדול הרב ראובן אלבז שליט"א
 ראש ישיבת "אור החיים" ומוסדותיה והרב מועצת חכמי התורה
 ובפיקוח ובהשגחת הגאון הרב אופיר מלכא שליט"א

המצות המהודרות למהדרין מן המהדרין
 ח"י רגעים - שמורה משעת הקצירה

לפרטים והזמנות:
052-6394-227 | 052-6996-484

ההבדל בין גוי ליהודי - שינוי במחשבה

את בשר הקורבן חוץ למקום בו מותר לאוכלו, כגון: קורבן שלמים מקום אכילתו הוא בתוך חומת ירושלים, ואילו הוא חושב לאוכלו מחוץ לחומה. במקרה כזה, הקורבן נפסל ואסור לאוכלו, אך אין כרת באכילתו.

ומה בסך הכל עשה הכהן? הוא שחט כדת וכדין, ואף את כל עבודות הקורבן עשה כראוי. כל החיסרון בקורבן הוא באשר הכהן חשב מחשבה לא נכונה, והנה כבר הקורבן נפסל, ואם זה במחשבת חוץ לזמנו - הוא נאסר באכילה באיסור כרת, כמו איסור אכילה ביום הכיפורים. כך גם אם הותר מבשר הקורבן ולא אכלו בזמן שקבעה התורה לאכילתו, נאסר הבשר באכילה, והאוכלו חייב כרת.

וְאִם הָאָכַל יֹאכַל מִבֶּשֶׂר זֶבַח שְׁלָמִים בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לֹא יִרְצֶה הַמִּקְרִיב אֹתוֹ לֹא יִחָשֵׁב לוֹ, פְּגוּל יִהְיֶה וְהִנֵּפֶשׂ הָאֲכָלָת מִזְמַנּוֹ עֲזָנָה תִּשָּׂא (ויקרא ז, יח).

חז"ל לומדים מפסוק זה, כי בקורבן ישנם שני מיני פסולי מחשבה: חוץ לזמנו וחוץ למקומו.

חוץ לזמנו, פירושו, שהכהן חושב בשעת עבודת הקורבן, לאכול את בשרו של הקורבן מחוץ לזמן המותר לאוכלו, כגון: קורבן שלמים מותר לאוכלו ביום השחיטה ולמחרת, ואילו הוא חושב לאוכלו ביום השלישי - הרי זה פסול ופיגל את הקורבן, ומי שיאכל מהקורבן יתחייב כרת.

וחוץ למקומו, פירושו, שחושב לאכול

מאשר היה קודם לכן, שהרי שינוי במחשבה גורם להורדת הקדושה מבשר הקורבן, ולא זו בלבד שאין מקיימים מצוה באכילתו, אלא לעיתים אף מתחייבים כרת.

למדנו מכאן - אומר ה"אור החיים" הקדוש (במדבר טז, א) - שאם הקב"ה חקק חוק, ואדם משנה או מחליף אותו - מסתלקת כל הקדושה מאותה עשייה, ולעיתים אף נהיה הדבר גרוע

להיות מתון ומיושב - בין פזיזות לעצלות

ומתינות.

ומורה לנו התורה: כל חלב ודם לה' - במידת הזריזות, ומאידך במידת המתינות והאדישות, יש להשתמש אך ורק לצורך עבודת ה' יתברך.

אם מזדמנת לאדם מצוה - ירוץ וימהר לעשותה, כדברי חז"ל (אבות ד, ב): "הוי רץ לדבר מצוה". שאינה דומה מצוה שאדם עושה אותה בזריזות, למצוה שאדם עושה באיטיות ובעצלות. חלק גדול מהמצוה הוא עשייתה בזריזות ובשמחה.

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר כֹּל חֵלֶב שׁוֹר וְכֶשֶׂב וְעִזֵּי לֹא תֹאכְלוּ... וְכֹל דָּם לֹא תֹאכְלוּ (ויקרא ז, כג-כו).

התורה מצווה אותנו לא לאכול את החלב והדם, כיון שמקטירים אותם לה', ויש לשאול: מדוע בחרה התורה דווקא בשני חלקים אלו, שאינם חשובים בבהמה, להקריבם לה'.

אלא רמז נפלא רמזה לנו התורה הקדושה: הדם, הזורם מהר, מסמל את הזריזות והמהירות, ואילו החלב, שהוא השומן, מסמל אדישות

מנגד, אם בא לאדם היצר הרע,

ומשכנעו לעבור עברה, יתנהג באדישות ובעצלות ויאמר: "לא, אני עייף כעת, אין לי כוח..." וכיוצא בזה.

אדם צריך להיות מיושב בדעתו, לא לעשות דברים בפזיזות, לשקול כל דבר, ולדעת לוותר לפעמים, אף על פי שיתכן שעל פי האמת הוא צודק.

אולם, בעוונותינו הרבים, היצר הרע גורם לאדם לפעל הפוך: לעברות הוא מזרז את האדם, ולעשיית המצוות הוא מכניס בו אדישות, ועל זה מזהירה התורה: "קַל חֶלֶב, וְקָל דָּם לֹא תֹאכְלוּ" - אל תשתמש בזריזות ובמתינות לצורך עצמך, ולצורך קיום עצת היצר הרע, אלא תקדיש אותם לה' יתברך,

ראיתי סיפור על יהודי בירושלים שהיה עושה בחג הסוכות סוכה קטנה במרפסת ביתו. לימים גדלה משפחתו, והסוכה כבר הייתה קטנה מלהכיל את כל הבנים. החליטו הוא ובני ביתו לקנות סוכה חדשה, ולעשות אותה

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רב!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתנו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות.

כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותדמו בעין יפה

02-5000455

גם אתם יכולים להיות שותפים
בצכות הגדולה!

מחניית השכן, ויבנו אותה בצד השני של החנייה.

והנה, בליל יום טוב הראשון של חג, אחרי שכבר הלכו לישון בסוכה, שמעו בני הבית רעש גדול של נפילת אבנים.

יצאו מיד מהסוכה, וראו את מכוניתו של השכן הרוסה לגמרי! האבנים שהיו במעקה הבניין בקומות העליונות התרופפו, נפלו על המכונית והרסו אותה כליל.

אם היו משאירים את הסוכה באותה חנייה, מי יודע מה היה עולה בגורלם. הקב"ה שלח להם את השכן כמלאך המושיע, ובזכות שויתרו ולא רבו עמו - ניצלו.

ומנגד, אותו שכן - מכוניתו הייתה חליפתו, תמורתו וכפרתו.

לומדים מכאן יסוד גדול: אדם צריך להיות מתון ומיושב בדעתו, לא לפעול בפזיזות, לשקול כל דבר במאזני השכל, ולוותר אף על פי שלכאורה הוא צודק, כי מויתור ומצווה - לעולם לא מפסידים!

בחנייה הגדולה שמתחת לביתם.

קנו קרשים וסכך חדש, והתחילו לבנות את הסוכה הגדולה בחניה. לאחר שסיימו לבנות, הגיע אחד השכנים, ואמר בזעף שזו החנייה לרכבו, ואינו מסכים בשום אופן שיעשו כאן את הסוכה.

האב ניסה להסביר לו שמדובר בסך הכל בשמונה ימים, והחניה רחבת ידיים, ויכול הוא להחנות את רכבו במקום אחר. אבל השכן לא היה מוכן לשמוע, וציוה עליהם לסלק משם את הסוכה.

לעת ערב, כשהגיעו בניו מבית המדרש, אמר להם אביהם: "בני, עלינו לפרק את הסוכה, כי זה מפריע לשכן"

"אבל אבא", התאוננו הילדים, "עבדנו כה קשה לבנות את הסוכה, מדוע לפרק אותה כעת?!"

"לא, בני", ענה להם אביהם. "אינני רוצה לעשות מצווה שיהיה בה צער ליהודי!"

לבסוף סיכמו שיזזו את הסוכה

הפוך בה והפוך בה דכולא בה

תוקד בו לא תִּכְבֶּה", רומז לתפילת שחרית שהיא חובה, והדבר רמוז בהמשך הפסוק: "וּבַעַר עֲלֶיךָ הַפֶּהוּ עֲצִים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר".

והפסוק השלישי - "אֵשׁ תִּמְיֵד תּוֹקֵד עַל הַמְזִבֵּחַ לֹא תִּכְבֶּה", רומז לתפילת מנחה, שכן בסמוך לו נאמר: "וְזֹאת תִּזְרֹת הַמִּנְחָה".

כל זה למאן דאמר תפילות כנגד תמידין תיקנום (ברכות כו ע"ב), אבל למאן דאמר תפילות אבות תיקנום, יש רמז בשמותיהם של האבות:

אברהם אבינו תיקן תפילת שחרית, והאות השנייה בשמו היא ב' הרומזת לבוקר. יצחק אבינו תיקן תפילת מנחה, והאות השנייה בשמו היא צ', רמז לצהרים, ויעקב אבינו תיקן תפילת ערבית, והאות השנייה בשמו היא ע', רמז לערב.

וְאֵשׁ הַמְזִבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ (ויקרא ו, ב).

שלושה פסוקים דומים מצאנו בפרשתנו: "וְאֵשׁ הַמְזִבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ" (פסוק ב), "וְהָאֵשׁ עַל הַמְזִבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ לֹא תִּכְבֶּה" (פסוק ה), "אֵשׁ תִּמְיֵד תּוֹקֵד עַל הַמְזִבֵּחַ לֹא תִּכְבֶּה" (פסוק ו).

ורמז יש כאן - אמר מרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל - לשלוש תפילות שמתפללים בכל יום, ערבית שחרית ומנחה:

הפסוק הראשון - "וְאֵשׁ הַמְזִבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ", רומז לתפילת ערבית, וכיון שמעיקר הדין תפילת ערבית רשות [וכיום קיבלה כחובה], לא נאמר בו: "לֹא תִּכְבֶּה". מאידך נאמר בו "כָּל הַלַּיְלָה", לרמז שתפילת ערבית ניתן להתפלל כל הלילה.

הפסוק השני - "וְהָאֵשׁ עַל הַמְזִבֵּחַ

ערוץ תקשורת ישיר לבורא עולם

ידוע המעשה על הגאון מוילנא זצ"ל, שפעם ישב לפני התלמידים והקריא להם תיאור מהספר "ראשית חכמה" אודות עונשי הגיהנם. אחד מהתלמידים ששמע את הדברים לקחם אל ליבו ונחלש. מרוב פחד ורעדה נפל למשכב, ובמשך כמה ימים לא הגיע לשיעורו של הגאון. אחרי יומיים הבחין הגאון בהיעדרותו, ושאל את התלמידים מה אירע לו. סיפרו לו שמאז ששמע את דבריו על עונשי הגיהנם, נפל למשכב.

זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלוואים ולזבח השלמים (ויקרא ז, לו).

אמרו רבותינו במדרש (ילקוט שמעוני צו רמז תקט): "כל העוסק בתורה - כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם".

זהו שאמרה תורה: "זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלוואים ולזבח השלמים" - אם יש את התורה לא צריך עולה, לא מנחה ולא חטאת.

לקראת חג הפסח הבעל"ט, התקיים מכוונת מוצת שמונות עמות יד "חבורה מיוחדת", למהדרין מן המהדרין

מצות חבורה אור החיים

בפיקוח ובהשגחת מו"ר ועט"ד הגאון הגדול הרב ראובן אלבז שליט"א ראש ישיבת "אור החיים" ומוסדותיה והרב מועצת חכמי התורה ובפיקוח ובהשגחת הגאון הרב אופיר מלכא שליט"א

המוצת המהודרות למהדרין מן המהדרין ח"י רגעים - שמורה משעת הקצירה

הזדרזו להזמין!

לפרטים והזמנות:

052-6394-227 | 052-6996-484

רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, חתנו של מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל, סיפר, שפעם המתין למישהו סמוך לעמדת כספומט. לפתע הגיע לשם אדם לבוש מדים של חברת "ברינקס", והורה לכולם לפנות את המקום. לא כולם התייחסו אליו ברצינות. חלקם היו עסוקים בקריאת ספרים, חלקם שוחחו ביניהם. כשראה שאינם מתייחסים, שלף מכיסו אקדח, וחזר על ההוראה החד משמעית - לפנות את השטח! האקדח עשה את שלו, וכולם הזדרזו לקום ממקומם.

כשהתרוקן החדר, נכנסו פנימה עוד שני אנשים. אחד אחז בידו מזוודה, והשני החזיק בידו אקדח שלוף, והסתכל בחשדנות לכל הכיוונים. שניהם ניגשו אל הכספומט, פתחו אותו, ומילאו את המזוודה בכל הכסף שהיה בו.

פתאום הבחין אחד הנוכחים כי העובד שעסוק בריקון הכספומט הוא חבר ילדות שלו, ידיד נעוריו. שניהם למדו באותה כיתה בבית הספר וגם בתיכון.

הלך הגר"א לבקרו. שאלו: "בני, מה יש לך?"

סיפר התלמיד: "מאז ששמעתי את חומרת העונשים על כל עברה, ועל כל חוסר דקדוק במצוה, תקף אותי פחד נורא, רעד אוחז בכל גופי".

עודד אותו הגר"א, ותוך זמן קצר התאושש וחזר לעצמו. קם ממזינתו, וחזר לשיעוריו של הגאון.

או אז אמר לו הגאון: "דע לך, מה שדיברתי על הגיהנם הוא אמת לאמיתה, ובמציאות הוא חמור וקשה הרבה יותר. אך זאת עליך לדעת: מי שלומד את התורה הקדושה, יש לו שם הרבה זכויות, כביכול עושים לו 'פרוטקציה'".

בזכות התורה שאדם לומד - נושאים לו פנים בעולם הבא!

במקום עבודת הקורבנות יש לנו כיום את עבודת התפילה. עבודה זו צריכה ליהעשות בתשומת לב - "וְלִעֲבֹדוֹ בְּכָל לְבַבְכֶם" (דברים יא, ג).

משה היה עדיין פגוע. "מה קרה? למה דיברת אלי כך?"

החזיר לו העובד: "האם לא ראית שהייתי באמצע העבודה? זאת עבודה מסוכנת. יש שודדים שעלולים לנצל את ההזדמנות הזו. איך תרצה שאענה לך תוך כדי עבודה?!"

זהו שאמרה התורה: "וְלַעֲבָדוֹ בְּכָל לְבַבְּכֶם". איזו היא עבודה שהיא בלב? - הוי אומר זו תפילה" (תענית ב ע"א). תפילה היא עבודה מסוכנת. שודדים אורבים לרגעי הרפיון שלנו, היצרים הרעים והמחשבות הזרות אינן נותנות

ניגש וקרא לעברו בידידות: "הי, אהרון, מה שלומך?"

למרבה פליאתו ענה לו חברו בקשיחות: "עוף מפה! אל תוסיף לדבר עוד שום מילה! לך מיד!"

הלה לא הבין מה קרה לחברו, וחזר למקומו מבויש ונבוך.

סוף סוף הם סיימו את ריקון הכספומט. המזוודה הועברה לדרכה, ואותו עובד ניגש אל חברו, טפח בידידות על שכמו, ושאל: "משה, מה קורה? מה שלומך?"

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רב!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות.

כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותרמו בעין יפה

02-5000455

גם אתם יכולים להיות שותפים
בצכות הגדולה!

גאון עולם, קודש הקודשים. פעם שאלוהו מה הוא עושה לפני התפילה?

אמר: "אני מתפלל".

תמחו השואלים: "על מה מתפלל הרב?" והשיב: "אני מתפלל שאזכה להתפלל לפני ה'".

אם רוצה אדם שהקב"ה ישמע את תפילתו, עליו להכין את עצמו לתפילה, כמו שנאמר "תְּכַיֵּן לְפָם - תְּקַשִּׁיב אָזְנְךָ" (תהלים י, יז). בהתאם להכנת הלב, כך תהיה כביכול הקשבת האוזן של הבורא יתברך.

ומהי ההכנה הראויה לתפילה? - להתפלל שנוכה להתפלל.

זו היתה כוונת משה רבנו באומר: "וְאֶתְחַנֵּן אֶל ה' בְּעֵת הַהֵיאָלָא" (דברים ג, כג) - משה רבנו התחנן אל ה',

לנו מנוח. לפיכך יש לרכו את כל הכוחות בעשייתה.

כשאדם עומד בעבודה לפני ה', הוא אינו מרים עיניים בכל רגע כדי לבדוק מי נכנס לבית הכנסת, וכמובן שאינו מחפש מישהו שישב לידו, כדי לפטפט איתו קצת או סתם כדי להנעים לו את השהות.

הוא כרגע עסוק בעבודת ה'! עליו להיזהר שלא ישדדו אותו!

כך גם לגבי עבודת לימוד התורה. כשבאים לאדם ומפריעים לו תוך כדי לימוד, ירים את עינו וישאל: מה תרצו ממני? אני באמצע עבודת ה'. ממש בתוך הסוגיה. אל נא תפריעוני!

האדמו"ר רבי חיים מצאנז זצ"ל היה

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

ענה לה אליעזר: "הוא אֲדָנִי"

אמרו במדרש (ילקוט שמעוני חיי שרה רמז ט): "צפתה שידו שטוחה בתפילה, אמרה: 'ודאי אדם גדול הוא', לכך שאלה עליו".

מן התפילה ניכר אם האדם הוא גדול, ואדם גדול ניכר בתפילתו.

כתב הנצי"ב מוולוז'ין זצ"ל בחיבורו "העמק דבר": כשראתה רבקה את יצחק עומד כמלאך אלוקים, נפלה עליה אימה גדולה.

תפילתו של יצחק לא היתה קריאה של מילים, אלא תפילה מכל הלב - נשא לבבנו אל כפים אל אבינו שבשמים!

רבקה ראתה את יצחק כמלאך אלוקים. היא ראתה את הדבקות, את ההכנעה ואת השתפכות הנפש. כל

ומה היתה תחינתו? - "אֲמֹר". הוא ביקש לזכות להתפלל לפני ה', הוא ביקש לדעת מה להתפלל, והפציר בה' יתברך שתפילתו תהיה מתוך עומק הלב, ובכוונה רצויה ואמיתית.

תפילה אינה אמירת מילים, ובוודאי לא קריאת מילים מתוך טקסט.

הרבה שמות יש לתפילה - תחינה, בקשה, זעקה ועוד. את כל המשמעויות הללו צריך האדם להכניס בתוך התפילה.

בהגיע רבקה אמנו אל בית יצחק עם אליעזר, מסופר שנשאה את עיניה, וכשראתה את יצחק, נפלה מעל הגמל. "וַתֹּאמֶר אֶל הָעֶבֶד מִי הָאִישׁ הַלֵּזֶה הַהֵלֶךְ בְּשַׂדֵּה לְקַרְאֲתָנוּ" (בראשית כד, סה).

בפרשת קורח, מתפלל משה רבנו אל ה': "אַל תִּפְּן אֶל מִנְחָתָם" (במדבר טז, טו).
אומר הסבא מקלם זצ"ל דבר נורא:
קורח ועדתו היו כופרים רשעים. הם
כפרו בקב"ה ובמשה עבדו. שאלו
שאלות של ליצנות על התורה: האם
בגד שכולו תכלת חייב בציצית? האם
בית מלא בספרי קודש חייב במזוזה?
אך מתפילתו של משה אנו למדים,
שגם אותם כופרים, אילו היו מתפללים
אל ה' - היתה תפילתם נשמעת. משה
רבנו הוצרך לבקש במיוחד: "אַל תִּפְּן
אֶל מִנְחָתָם!"

לכאורה, מה הצד שהקב"ה יקבל
תפילה של כופרים ורשעים גדולים
כל כך? הם הרי "מחוקים" מן העולם!
אך לא, הם אומנם רשעים, אבל משה
ידע שאם יפנו בתפילה לבורא העולם
- הוא יקבל את תפילתם!

בספר דברי הימים (ב לג, יא) כתוב
שמנשה מלך ישראל נלכד על ידי
אשור - "וַיִּלְכְּדוּ אֶת מְנַשֶּׁה בַּחֲמִים".

זאת חזתה בהשתטחות ידו לפני
הקב"ה, ומכך קיבלה רעד ופחד נוראי,
שכתוצאה ממנו נפלה מעל הגמל!
מראה אדם גדול שמתפלל וזועק
מקרב ליבו, ומתחנן לפני בורא העולם
- הוא מראה מפחיד!
ללמדנו, מהי תפילה ואיך מתפללים.

רבקה היתה עקרה, לא יכלה ללדת.
הרופאים אמרו שאין מה לעשות. לא
שייך שהיא תלד, ממש כמו שלא
שייך שקרש יילד. לכו הביתה,
ותשלימו עם המצב.

בשלב הזה נעמד יצחק להתפלל.
"וַיַּעֲתָר יִצְחָק לַיהוָה לֵאמֹר לִנְכַח אֲשִׁיתִי כִּי
עֲקָרָה הָיָא" (בראשית כה, כא), והקב"ה
הפך את הטבע, ורבקה, שהיתה עקרה
שאינה יכולה ללדת, נפקדה.

התורה הקדושה אינה באה לספר לנו
סיפורים, אלא לומר כי התפילות,
הזעקות והתחינות בכוחן לשנות את
הכל, ואין דבר העומד בפני התפילה!

חזקיהו המלך היה קדוש וטהור. חז"ל (סנהדרין כ ע"א) אמרו: "שקר החן" - זה דורו של משה, "הבל היופי" - זה דורו של יהושע, "אישה יראת ה'" - זהו דורו של חזקיהו המלך, שבו הארץ כולה היתה מלאה בתורה, קדושה וטהרה.

והנה חז"ל (ברכות שם) מספרים שחזקיהו נפל למשכב. בא אליו דודו, ישעיהו הנביא, ואמר לו: "צו לביתך, כי מת אתה ולא תחיה". אמר לו חזקיהו: "מה עשיתי?" אמר לו: "לא עסקת בפריה ורביה".

אמר חזקיהו: "ראיתי ברוח הקודש

"חנכים" היה סיר גדול מנחושת. הניחוהו על גבי גחלים, כדי לצלות את מנשה חי.

עמד מנשה בתוך הסיר והחל לזעוק לכל עבודה זרה שבעולם, שהרי לא השאיר עבודה זרה שלא עבדה! נכנס בו יצר הרע, והוא רצה להכעיס את בוראו.

זעק וזעק, וכמובן שאף אחד לא ענה לו. אז אמר: "נזכרתי באימרה ששמעתי מאבי, חזקיהו המלך, בעת שחלה ונטה למות: 'אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים'" (ברכות יע"א).

לקראת חג הפסח הבעל"ט, התקיים מכוילת מצות שמורות עמותת יד "חבורה מיוחדת", למהדרין מן המהדרין

מצות חבורה אור החיים

בפיקוח ובהשגחת מו"ר ועט"ד
הגאון הגדול הרב ראובן אלבז שליט"א
ראש ישיבת "אור החיים" ומוסדותיה והרב מועצת חכמי התורה
ובפיקוח ובהשגחת הגאון הרב אופיר מלכא שליט"א

המצות המהודרות למהדרין מן המהדרין
ח"י רגעים - שמורה משעת הקצירה

הזדרזו להזמין!

לפרטים והזמנות:

052-6394-227 | 052-6996-484

נְגִזְרָה גְזָרָה". אמר לו חזקיהו: "בְּן אָמוּן, פְּלֵה נְבוּאָתְךָ וְצֵא!" את זה הקב"ה לא אמר לך, מדוע אתה אומר לי כך?

ומיד - פנה חזקיהו אל הקיר, כלומר, נעמד בתפילה לבורא עולם מקירות ליבו, ונשמעה תפילתו, הוסיפו לו עשרים ושתים שנה, ונולדו הילדים.

ובמשך כל אותו הזמן היה אומר לבניו: "שמעו ואספר לכם בני היקרים, מקובלני מבית אבי אבא - אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אל

שעתידים להיוולד לי בנים רשעים. איך אוכל להסכים לכך, ולהביא בנים שימרדו, חלילה, בה'?"

אמר לו: "בהדי כבשי דרחמנא למה לך" - אינך צריך לחשוב מה עתיד להיות. עליך לעשות את המוטל עליך, ולקיים את דברי ה': "פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ" (בראשית א, כח), שהיא המצוה הראשונה בתרי"ג המצוות.

ביקש ממנו חזקיהו שיתן לו את בתו לאישה, ואולי בזכות זה, הבנים לא יהיו רשעים. אמר לו ישעיה: "כְּבֹר

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רב!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות.

כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותדמו בעין יפה

02-5000455

גם אתם יכולים להיות שותפים
בצכות הגדולה!

מה עשה הקב"ה? - "וַיַּעֲתֶר לוֹ ה'", אל תקרי ויעתר אלא ויחתר. הקב"ה חתר לו חתירה מיוחדת, והכניס את תפילתו לפניו, והושיעו! חילצו משם והביאו עד כסאו בירושלים, והוא מלך עוד עשרים ושתיים שנה, ועשה הטוב בעיני ה', מילא את כל המקומות בתורה, וסילק את כל העבודות זרות! כמה גדולה היא כוחה של תפילה. מה אנו יודעים, ומה אנו מבינים.

הבעיה הגדולה היא, שאדם נוטה להתפלל רק כאשר הוא זקוק לדבר מה. כשהוא לא צריך - הוא פשוט לא מתפלל.

מעשה היה בילד שלא דיבר. הוא שמע היטב, וגם הגיב לכל דבר שנאמר

יתייאש מן הרחמים". זה לא רק כשהחרב מתנפנת באוויר, אלא החרב כבר נמצאת על הצוואר - כמה חלקיקי שניות חסרים עד שהראש נשחט, ואפילו בשנייה הזו אפשר לזעוק לה', ואם אדם יתפלל מקירות ליבו - הקב"ה יקבל את תפילתו.

וכעת, בהיותו בתוך הסיר, נזכר מנשה באותו מוסר השכל שקיבל מאביו, שלא להתייאש מרחמי ה' אף פעם. נעמד בתפילה ואמר: "ריבוננו של עולם, אני פונה אליך, ואם חלילה לא תציל אותי, אתה כמו האלוהות האחרים".

באותה שעה סתמו מלאכי השרת את כל השמים ואמרו: שישרף מנשה, שיצלה. כך הוא מעז לדבר על הקב"ה?! שלא תכנס תפילתו!

רופאים שהתחלפו במשמרות. אירע פעם שכולם נסעו לחו"ל, ובמקומם הביאו רופא מתלמד. נתנו לו הוראות לטיפול בחולים השונים, והוסיפו, שאם הוא צריך עזרה, ומרגיש שאינו משתלט - עליו להתקשר למוקד מסוים לבקש עזרה, והם יגיעו לסייע לו.

הגיע הרופא למחלקה, והחל לבדוק את החולים. בתחילת המשמרת שלו הכל היה רגוע. לפתע ניגשה אליו אחות, והודיעה לו על חולה במצב מסוכן. רץ הרופא בכל כוחו, אולם היה מאוחר מדי. החולה לא קיבל את הטיפול המתאים ומת. בינתיים חלה החמרה במצבו של חולה נוסף. מיודענו רץ לכיוון מיטתו, אך איחר את המועד. החלה להתפתח מהומה, והרופא לא מצליח להשתלט על המצב.

קמה ועדת חקירה שהחלה לבדוק את נסיבות המוות של החולים, ולבסוף החליטה להעמיד לדין את הרופא באשמת רשלנות רפואית.

לו, אבל מפיו לא יצאה אפילו מילה אחת. כשהיה בגיל שלוש וארבע החלו הוריו המודאגים לקחתו לרופאים, ולערוך לו בדיקות. הכל היה תקין - אבל הילד לא דיבר.

באחד הימים ישבה כל המשפחה לארוחה. הילד אכל את צלחת המרק שלו. פתאום הפסיק ואמר: "אמא, לא שמת מלח!"

"מי זה מדבר?" - נבהלה - "זה אתה?"
אתה מדבר?"
"כן, אמא, זה אני".

"מה קרה פתאום, ולמה עד עכשיו לא דיברת?"

"לא הייתי צריך שום דבר. בשביל מה לדבר אם לא חסר לי כלום?"

כך נראה אדם שמרגיש שיש לו הכל, ואין לו סיבה להתפלל!

ואין הוא יודע, שאם אין תפילות אז אין לו כלום!

במחלקה אחת בבית חולים היו כמה

הבעיה אצלנו שאיננו זועקים ואיננו פונים לבקש עזרה!

עלינו לזכור, שיש לנו ערוץ תקשורת ישיר לבורא העולם. הוא מחכה לתפילותנו, ואם נזעק לפניו - לא יעלים אוזנו משוועתנו!

טען הרופא להגנתו: "עשיתי כל מה שיכולתי. נתתי לחולים את כל ליבי! איך אפשר להאשים אותי במשהו?"
 ענו לו: "האם התקשרת לבקש עזרה? האם זעקת שאינך משתלט? הרשלנות הרפואית היא, שלא פנית לבקש סיוע, ומשום שהתרשלת, אתה חייב!"

לקראת חג הפסח הבעל"ט, התקיים מכונית מצות שמורות עמותת יד "חבורה מיוחדת", למנהדרין מן המהדרין

מצות חבורה אור החיים

הזדרזו להזמין!

בפיקוח ובהשגחת מו"ר ועט"ד הגאון הגדול הרב ראובן אלבז שליט"א ראש ישיבת "אור החיים" ומוסדותיה והרב מועצת חכמי התורה ובפיקוח ובהשגחת הגאון הרב אופיר מלכא שליט"א

המצות המהודרות למהדרין מן המהדרין ח"י רגעים - שמורה משעת הקצירה

לפרטים והזמנות:

052-6394-227 | 052-6996-484

האדם העניו יודע את מעלותיו, אך אינו מתגאה בהן

לענוותנותו, וכך אמר: "כשאני שומע את השמועה הזאת, שיש לי ראש של אלף אנשים, אני בוכה. אוי ואבוי, כמה תביעה תהיה עלי! קיבלתי מתנה כזאת, ואינני ממצה את הכוח הזה לעבודת ה'! ריק וחסר אני, אם קיבלתי כישרונות עצומים, ולא ניצלתי אלא חלק קטן מהם. ריבוננו של עולם, תראה מה אומרים עלי, אוי לי, מה אענה לפניך".

הוא לא התגאה, אלא להפך, הרגיש עצמו כעפר הארץ. טועה מי שחושב שהרב לא הכיר בכוחותיו. הוא הכיר ביכולות שיש בו, כמו של אלף איש, אלא שחשב שאינו ממצה את מה שיכולים לעשות אלף אנשים, ולכן הוא פחות מאחרים.

ענוה אין פירושה שאדם אינו מכיר את מעלותיו. האדם העניו יודע את מעלותיו, אך אינו מתגאה בהן, אלא יודע שנתנו לו מהבורא יתברך כדי

התורה לא תשכון אלא באדם שיש בו מוסריות ורגישות, ענוה והתבטלות ומידת הוותרנות. כדי לעסוק בתורה צריך האדם לעבוד על מידותיו, לקנות לעצמו עוד מידה טובה ועוד מידה טובה. אם הוא עושה כך - הוא מתמלא, ואם אינו עובד על מידותיו - הוא מתרוקן ויורד, ונעשה חסר ערך.

הוא יכול להיות עשיר ומפורסם, וגם בעל משרה החשובה ביותר, אבל הוא לא שווה פרוטה. אדרבה, המשרה והכסף מרוקנים אותו מתוכו, ונהיה עוד יותר רשע ועז פנים, וגאוותו מרקיעה למעלה מהשחקים.

הענוה היא תכלית האדם.

על הגאון הצדיק רבי ישראל מסלנט היו האנשים אומרים, שיש לו ראש של אלף אנשים. היה לו ראש גאוני ממש.

הרב עצמו שמע את השמועה, אך לא רק שלא התגאה, אלא הוסיף ענוה

ריקות. אין בהן כלום. כלום יש לה במה להתגאות?

האיש העניו מרגיש: "מי אני ומה אני? כמוני כמוך, אותו גוף בשר ודם. עפר אתה ואל עפר תשוב".

זמן קצר לפני פטירתו של מרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל נכנסתי לחדרו. עמדתי ליד מיטתו, אבל הוא כבר כאילו לא היה בעולם. זה היה קשה מאוד, נורא ממש. ההרגשה הזאת, שהאדם המלא והגדוש בתוכן רוחני וידע, עם עשרות אלפי ספרים מונחים בראש. והוא שוכב כך, חסר אונים. בא

שימלא את תפקידו בעולם. מאחר ונתנו לו מעלות ויכולות, הוא מרגיש מחויבות לנצל את כל כוחותיו באופן הטוב ביותר.

משל למה הדבר דומה, לשתי כוסות, שאת אחת מהן מילאו מים, ואת השנייה מילאו יין משובח. היעלה על הדעת שהכוס מלאת היין תגיד לכוס השנייה: "אני חשובה הרבה יותר ממך?" הרי, היא סך הכל כוס, כלי לתכולה. בה שמו יין, ובכוס השנייה שמו מים. עוד מעט ישתו אנשים את תכולת הכוסות, ושתיהן תשארנה

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רבי!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות.

כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותדמו בעין יפה

02-5000455

גם אתם יכולים להיות שותפים
בצכות הגדולה!

את ההרגשה הנוראה שהייתה לי, כשהייתי שם לפני הפטירה ועד הפטירה ולאחריה, קשה לתאר במילים.

כך אמרו לנו חז"ל (ברכות ה"ע"א): "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר רע, אם נצחו - מוטב, ואם לאו - יעסוק בתורה. אם נצחו - מוטב, ואם לאו - יקרא קריאת שמע. אם נצחו - מוטב, ואם לאו - יזכור לו יום המיתה".

לזכור את יום המיתה - זאת כבר תרופה מאוד חזקה!

רופא זה ודוקר אותנו, ובא רופא זה ומוציא לו דם, מחבר לצינורות שונים, וכמעט לא יכול לזוז.

באותו רגע הרגשתי הרגשה אמיתית מה אדם שווה.

גאון הגאונים וגדול הגדולים, ברוך הכישרונות ומזכה הרבים, פתאום מתגמד הכל, ונשאר בשר ודם, רק הנשמה הקדושה נשארת, ואליה צריך להתחבר, אך היא קשורה לעולמות העליונים, והגוף - "עֶפְרָא אֶתָּה וְאֶל עֶפְרָא תָשׁוּב" (בראשית ג, ט).

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
 זיווג הגון, רפואה שלימה
 או להבדיל, לעילוי נשמה
 לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 02 - 5000455 פקס: 02 - 5000502 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות

ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לזרע בר קיימא: אפרת בת שמחה סוליקה

לרפואת: רמי בן חנה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ויקאם הי"ו,

ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,

אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו,

התנוקה נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איה ז"ל, מרים בת זררה ז"ל,

מוזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,

תמר בת רגינה ז"ל, רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל,

מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל,

יעקב בן ברטה ז"ל, יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה